

Sygn. akt IV CSK 191/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku W. L. i A. L.
przy uczestnictwie Z. J. N., T. M. N. i J. N.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestników kwotę 900,- (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy A. L. i W. L. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 listopada 2013 r., którym oddalono apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 sierpnia 2013 r., oddalającego wnioski o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości gruntowej o powierzchni 11.6300 ha, położonej w miejscowości W. gmina J..

Uczestnicy wnieśli o odmowę przyjęcia skargi i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających jego realizację. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyte umotywowano przesłanki wynikające z art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli spełniony jest ten wymóg przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym wypadku wskazane

przyczyny zachodzą. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawcy oparli na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. twierdząc, że Sąd wprost uchybił obowiązkom nałożonym art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury spełniona jest wówczas gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 lutego 2012 r., CSK 225/11, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11 – nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację w kwestii oczywistości ich naruszenia.

W ocenie Sądu Najwyższego powołane w skardze przyczyny nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania. W istocie oparte są one na kwestionowaniu prawidłowości ustaleń Sądu odwoławczego, który podzielił w tym zakresie stanowisko sądu pierwszej instancji. Skarżący polemizują z nimi przedstawiając własny, odmienny od ustalonego stan faktyczny zarówno co do daty i okoliczności objęcia nieruchomości w posiadanie, istnienia umowy nieodpłatnej nienazwanej łączącej S. N. z W. L. co do zależnego korzystania z nieruchomości po jej odzyskaniu przy obciążeniu go jedynie obowiązkiem uiszczania w imieniu właściciela świadczeń publiczno-prawnych, braku woli

przekazania W. L. przez wuja S. N. gruntów w zamian za opiekę nad dziadkiem D. N., a przeciwnie demonstrowania przez niego dalszej woli wykonywania uprawnień właścicielskich, w tym polegających na podejmowaniu czynności w postępowaniu administracyjnym dotyczącym ich zwrotu. Nie przeczą przy tym istnieniu szczególnych okoliczności sprawy związanych z odległym miejscem zamieszkania właściciela uniemożliwiającym osobiste prowadzenie gospodarstwa rolnego, utrzymywaniem dobrych stosunków rodzinnych, aktom wykonywania władztwa przez właściciela i członków jego najbliższej rodziny oraz realizacji wskazanej umowy (opłacania świadczeń publiczno-prawnych w imieniu i na rzecz S. N.). Powtarzają zarzuty apelacji, do których Sąd odwoławczy odniósł się w wystarczającym zakresie odmawiając uznania ich zasadności.

Przypomnieć zatem należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), a podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego jest oparte na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy wobec przyjęcia sprzeczności interesów wnioskodawców i uczestników postępowania (art. 520 § 3 k.p.c., art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 490).

[aw]